

Felismerték a Tiszából kifogott férfi holttestét

Mikor került a Tiszába Nacsa János holtteste?

(A Délmagyarország munkatársától.) Mint ismeretes, szombaton délnél a Szőnyi-fürdő közelében egy ismeretlen 40–50 év körüli férfi holttestét fogták ki a halászhálókból. A holttestről a ruha már foszlányokban lógott le. A zsebekben igazoló írást nem találtak és az öngyilkos személyazonosságát nem tudták megállapítani. Az orvosi megállapítások szerint a holttest három-négy héttel ezelőtt kerülhetett be a vízbe. Külsőrelem nyomai rajta nem voltak láthatók és csupán a nyakon volt egy mélyen bevágott csíkozott, amely azonban a nyakra felhúzódtott ruhától is származhatott.

A kifogott holttestet a törvényszék bonctani intézetébe szállították, ahol felboncolás előtt lefénképezték. Ezzel egyidejűleg a rendőri nyomozás is megindult az öngyilkos személyazonosságának megállapítására.

Hétfőn reggel történt azután, hogy a rendőrség központi ügyeletén megjelent Nacsa Jánosné Ujszeged, Bérfföldek 124. szám alatti lakos és elmondotta, hogy férje már régebben eltűnt és azt hiszi, hogy a férje holttestét fogták ki a Tiszából. Nacsa Jánosné a rendőrségről elküldték a törvényszék bonctani intézetébe, ahol Nacsáné a ruhafoszlányokban férje ruháját ismerte fel. Nacsáné izgalmaiban az öngyilkos arcát meg sem nézte, hanem rohant a rendőrségre és bejelentette, hogy férje ruháját felismerte és így a Tiszából kifogott ismeretlen férfi Nacsa Jánossal azonos. A rendőrségen azonban az agnoszkálásnak ezt a módját nem fogadták el és ezért Nacsa Jánosné-

nak megégszerezni kellett menni a törvényszék bonctani intézetébe, ahol ráismert eltűnt férjére.

Nacsa Jánosné ezután a rendőrségen részletesen elmondotta férjének eltűnési körülményeit. Férje még a múlt év november 17-én eltávozott hazulról azzal, hogy munkába megy. Tápiénál a téli kikötő földmunkálatainál dolgozott. Életerős és életvidám ember volt. Az öngyilkosság gondolatával sohasem foglalkozott. Azóta eltűnt és nem adott életjelet magáról. Az asszony másnap keresni kezdte férjét, de nem találta meg. Rejtélyes eltűnését azonban a rendőrségnek nem jelentette és csupán ismerősei körében beszélt az eltűnésről. A feleség megállapítása szerint Nacsa János november 17-én estig rendesen dolgozott. November 17-én, szombati nap lévén, este felvette fizetését és betért egyik tápi vendéglőbe, ahol este 11 óráig tartózkodott. Munkájáraival kedélyesen elbeszélgetett, majd elvált tőlük azzal, hogy hazamegy. Azóta nem látták.

Nacsa Jánosné bejelentése nagy feltűnést keltett a rendőrségen, mert a rendőrorvosi megállapítások szerint a holttest legfeljebb egy hónapja kerülhetett a vízbe és így kizárt dolog, hogy Nacsa már november 17-én elkövette volna az öngyilkosságot. A titokzatos-ságba burkolt öngyilkossági ügyben a rendőrség most nagy eréllyel kezdte meg a nyomozást, hogy az öngyilkosság körülményeit megállapítsa.

Nem lesz három hetipiac

A tanács levette a napirendről a javaslatot

(A Délmagyarország munkatársától.) Még a téli hónapokban történt — mint emlékeztetés —, hogy dr. Pálffy József tanácsnok, az előjárósági ügyosztály vezetője javaslatot terjesztett a tanács elé a harmadik hetipiacos nap bevezetése érdekében. Javaslátát sokféle okkal indokolta meg. Hivatkozott arra, hogy a harmadik hetipiacos nap feltétlenül növelné a város belső forgalmát, mert a tanya népe hetenkint többször is megfordulna Szegeden, ami a kereskedelem és az ipar szempontjából lenne kívánatos. Biztosabbá és kényelmesebbé tenné ez a harmadik piacnap a város élvezését, mert a tanya többször hozna be élelmiszereket a városba és a piacot frissebb portékával látná el. De ez a harmadik piacnap fokozná a kisvasút forgalmát is. Pálffy József tanácsnok javaslatát előzőleg letárgyaltatta az érdekeltségek képviselőivel. Mint emlékeztetés, a gazdák a harmadik piacnap mellett foglal-

tak állást, pedig mindenki arra számított, hogyha mások nem is, a tanyaiaik ellenezni fogják ennek a tervnek a megvalósítását. A gazdák megelégedését keltő állásfoglalásával szemben a városi érdekeltségek, úgy a kereskedelmi, mint az ipari érdekeltségek foglaltak állást, ami szintén megelégedést keltett a városházán.

Az érdekeltségek megnyilatkozása után a kérdés egy darabig lekerült a napirendről, amennyiben a tanács ettől az állásfoglalástól tette függővé elhatározását. Most azután a kérdés ismét a tanács elé került és a tanács úgy határozott, hogy az érdekeltségek tiltakozására való tekintettel, de meg azért is, mert a jelenlegi két piacnap teljesen biztosítja a város élvezését, egyelőre elejti a harmadik piacnap bevezetésének tervét, amely így most belátható időre lekerül a napirendről.

Szeged emlékezése a háború halottairól

„A világháború a népek mézszárlásával fajult”

(A Délmagyarország munkatársától.) Méltó külsőségek között, kegyeletos érzéssel ünnepelte meg vasárnap Szeged a világháborúban elesett hőseink emlékét. A tulajdonképeni nagy ünnepség a felsővárosi leventepályán

folyt le, ahova már a kora reggeli órákban valóságos népvándorlás indult meg. Minden irányból felvonultak a különböző alakulatok, társadalmi egyesületek, valamennyi szegedi leventecsapat. Alsótanyáról lovasbandériumok és nagyszámú, közel tízezer főnyi közönség, melynek soraiiban jelen voltak dr. Aigner Károly főispán, dr. Somogyi Szilveszter polgármester, Kiss Ferenc miniszteri tanácsos, dr. Muntzán István táblai tanácselnök, Fluck Dezső miniszteri tanácsos, dr. Dézsi Lajos rektor, dr. Menyhárt Gáspár, dr. Szentpétery Zsigmond, dr. Zombory Jenő főügyész helyettes, dr. Kolb Árpád pénzügyigazgató, Gombkötő Antal tanfelügyelő, dr. Simon József tanácsnok Hódmezővásárhely képviseletében és még sokan mások. A

hadsereg részéről jelen voltak Seide Rezső altábornagy, vitéz Horváth Gyula tábornok, Pleplár Ferenc tábornok, Svoboda Kálmán tábornok, vitéz Áronffy-Unterreiner Mihály ezredes a gyengélkedő Nónay Dezső ny. tábornok, volt 5-ös honvédsereg parancsnok képviselőiben, Koós Kálmán ezredes, Klamn István ezredes, Straubert Izidor ezredes, báró Maasburg Kornél ezredes, Vogel Tibor ezredes, Hausner Rezső ezredes stb., a rendőrség részéről: dr. Buócz Béla rendőrfőtanácsos, Jódóy Endre főtanácsos, főkapitány helyettes, dr. Petkóczy Lajos rendőrtanácsos, a tanintézetek részéről: dr. Kaufmann György főigazgató, dr. Tihanyi Béla, Somogyi István igazgatók.

Féltizenegykor Várhelyi József pápai prelátus misét celebrált, Zámbo Dezső tábori lelkész szentbeszédet mondott. Beszéde elején három, a nap-sugárban ezüstösen csillogó repülőgép jelent meg a sporttelep fölött. Az egyik gép egészen alacsonyra lerepkedve hatalmas virágcsokrot dobott le

Aspirin

tabletták a páratlan fájdalomcsillapítók.

Minden gyógyszerárban kaphatók.

Az ünnepi beszédet

dr. Somogyi Szilveszter polgármester tartotta, aki beszédében többek között a következőket mondotta:

— Emlékkákat ültettünk figyelmeztetésül, hogy a hálás nemzet kegyelettel emlékszik meg azokról, akik a haza védelmében estek el. Ezek az emlékkák jelentik azt, hogy semmi sem ényészik el nyomtalanul és ha hőseink teste elenyészik, de lelke, jelleme tovább él, megismeri és nemestettekre ösztönöz. Ha szellemük ma itt lebeg felettünk és tanácsot adnának, hogy hogyan viselkedjünk a jövőben, azt mondanák, jaj annak a népnek, mely nem becsüli meg hőseit és a multnak dicsőségéből táplálkozik s nem látja meg az eszméket.

— A most elűfektendő jelképes hősök erdeje legyen jelképe a becsületes magyar munkának. Majd a leventékhez intéz néhány szót. — Ezek a fák összekötő kapcsok az élők és holtak között és szeressétek a magyar hazát, mert itt értik meg nyelveket, itt enyhítik szenvedéseket, itt osztoznak örömeikben, míg máshol mindenütt kitaszítottak leszeltek. A hősök emlékével áldjon meg benneteket is a magyar Isten.

A hősök emlékére ezután

264 fát

ültettek el a sporttelepen. Dr. Szekerke Lajos ügyvéd a volt 46-osok, vitéz Pleplár Lajos tábornok az utászok, Demeter Lajos alezredes a 3-as honvédszázadok, Straubert Izidor ezredes az 5-ös honvédek és Bielek Vilmos a tűzterek emlékfáját ültette el rövid jelmondat kíséretében.

A fákülterése után az egyes alakulatok

diszmenetben

vonultak el. A legérdekesebb menetet a volt 46-osok alkották, amelyben minifegy kétszázötvenen vettek részt Svoboda tábornok vezetésével. A menet Klamn ezredes, a legöregebb 46-os előtt vonult el, dokumentálva azt az összefarozást, ami a 46-osokat jellemezi.

Délután a különböző hősik temetőikben voltak ünnepélyek. A város és a hadsereg minden felekezet temetőjében koszorút helyezett a hősik halottak emlékkövére.

Hármas ünnepség folyt le

a zsidó templomban

a zsidó hősök emléktáblájánál és a zsidó temetőben. A templomi istentiszteleten dr. Fränkel Jenő prédikált, aki szónoklatában méltatta az ünnepnap jelentőségét. Az ünnepség a zsidó hősök emléktáblái előtt folytatódott. A nemzeti hadsereg tisztiküldöttségét Bialek Pál őrnagy vezette, az előjáróság dr. Biedl Samu hitközségi elnök vezetésével jelent meg. A közönség soraiiban sok gyászoló szülő, hitves és testvér jelent meg. A gyermekkar elénekelt a Hiszekegyet, Székely Alfréd tanító ünnepi beszédet mondott, Salgó Zsuzsi és Vass Péter ügyesen szavaltak, majd a zsidó iskola énekkara Löwinger Izidor vezényletével a Himnusz énekelt el.

A temetői cinterembe is nagy közönség gyűlt egybe. Lamberg Mór főkantor gyászalt énekelt, ezután Löw Immanuel főrabbi, felsőházi tag mondott beszédet.

A mély hatású beszédet dr. Fränkel Jenő halotti imája követte, majd a közönség kivonult a 39 hősik sírhoz. Mindegyik síron friss virág és nemzeti színű szalag díszlett. A kivetényelt katonaság fesszes vigyázálásra helyezkedett, Fenyő Lajos műszaki tanácsos Szeged város, Bialek Pál őrnagy pedig az 5. vegyesdandár nevében helyezett koszorút a zsidó hősök emléklapjára.

Budapestben

nagy ünnepélyességgel leplezték le a hősök emléket. Tízezrek vonultak el az emlék előtt. Horthy Miklós kormányzó epigrammatikus rövidségű köszörmondata a honfoglaló Árpád fejedelem szellemét idézte a világháború magyar hősei emlékének és a jövődöre utalt, amelyben vele együtt minden igaz magyar tudni fogja kötelességét. Bethlen István gróf miniszterelnök beszédében az ezer év küzdelmében megedzett nemzet nevében Trianon ítélőbiráinak üzent, hogy a világtörténelem példátlan igazságtalanságát követték el a magyar nemzetet szemben, hogy ebbe belenyugodni sohasem fogunk.